

[Wihjelm]

taler, men glemmer at nævne, at de indeholdt et løfte om, at socialdemokratiet havde andre ideer til realisering af dette løfte. De er bare ikke kommet, og kendsgerningen er nu, at man med det indlæg, den socialdemokratiske ordfører holdt, faktisk bruger den samme begrundelse: der er for kort tid osv. Det er, for at gentage det, ikke frem til 1. april 1979, men efter alt at dømme frem til i hvert fald 1. januar 1980, altså 2 år endnu på nær en måned.

Fremskridtspartiets ordfører havde nogle interessante bemærkninger om boom og ikke-boom og 50.000 boliger og spurgte: hvad er et boom? Når man ét år igangsætter – det var nemlig værre end de 55.000; igangsættelserne var et år oppe på 63.000, så vidt jeg husker – lige godt 63.000 boliger og det kommer fuldstændig ustyret og i øvrigt med en rytme, hvor man 2 år efter er nede på halvdelen, så er det klart, at det fremtræder som et boom med alle de uheldige egenskaber, som er remset op her i vores bemærkninger. Men det er jo noget andet, hvis man blev enig om, at behovet er 50.000, og styrer mod dette behov, indretter sin kapacitet, indretter sin finansieringsform osv. på det, indretter sig på, at det er nu beskæftigelsesmulighederne i den sektor. Så kan man sagtens her i landet årligt bygge 50.000–55.000 boliger, uden at det har boomets karakter på noget tidspunkt.

Hr. Prehn talte om, at det var urealistisk med en momsrefusion. Hvorfor er det egentlig det? Han siger, den foreslåede momsrefusion er for stor. Det kunne vi jo godt diskutere lidt. Jeg ved ikke, om hr. Prehn har observeret, at siden forslaget blev fremsat sidst, er momsen øget fra 15 pct. til 18 pct., og 500 kr. kan ikke være ret mange promise forskelligt fra, hvad der er den faktiske momsindbetaling efter de nuværende m²-priser med en moms på 18 pct.

Til sidst til hr. Arne Bjerregaard, der sagde, at de kristelige havde ikke noget ønske om at give yderligere økonomisk støtte til byggeriet. Den mening kan man jo have, men jeg synes, hr. Arne Bjerregaard ligesom sprang meget let hen over bemærkningerne, der viser uigendriveligt, at dette i den nuværende situation er en overskudsforretning for staten, fordi beskæftigelseseffekten og den sparede arbejdsløshedsunderstøttelse er større

end det støttebeløb, der anfægtede hr. Arne Bjerregaard.

Kaj Hansen (DKP):

På nogle måder kan man jo godt sige, det er en interessant debat. Med undtagelse af de partier, der står bag forslaget, så lyser de argumenter, man kommer med, jo af dårlig samvittighed på alle leder og kanter.

Nu står vi her, hvor boligforliget af 1974 begynder at løbe ud, og kan konstatere, at målsætningen på de 40.000 boliger ikke er blevet nået. Utallige gange har vi her i folketinget hørt, at socialdemokratiet skulle nok sørge for på en eller anden facon at få opfyldt denne målsætning. Det skete ikke i 1975, i 1976 eller i 1977, og hvis man ikke gennemfører dette forslag, så sker det altså heller ikke i 1978. Det er sagen i en nødde-skal.

Når boligministeren siger, at momsrefusion er en uhensigtsmæssig måde at stabilisere boligbyggeriet på, så må jeg gøre opmærksom på, at det jo er tidligere socialdemokratisk politik, det er bare en politik, man har forladt. Det var god socialdemokratisk politik på et tidligere tidspunkt at stabilisere boligbyggeriet ved momsrefusion. Men selvfølgelig, man tager nogle gevaldige sving, også principielt, og det er netop tilfældet i denne sag.

Når man hører den socialdemokratiske ordfører sige, at nu er tiden jo blevet forpasset, så er man næsten ved at få et latteranfald. Der har jo været muligheder for siden 1974–75 at rette op på denne situation. Det var dengang, dette forslag første gang blev fremsat. De, der har forpasset tiden, er ikke forslagsstillerne, det vil jeg gerne gøre opmærksom på, det er først og fremmest regeringen og de partier, der står bag boligforliget; det er dem, der har forpasset tiden, idet man ikke har sørget for at få et forslag af denne karakter igennem før.

Jeg synes, der er flere aspekter i dette forslag, man skal lægge mærke til. Hvad med beskæftigelsen? Jeg kunne tænke mig at spørge den socialdemokratiske ordfører, hvad der lå i den plan, som LO og socialdemokratiet var enige om, og som var det store nummer før sidste valg, om, at der skulle bygges ekstra 10.000 boliger. Hvad er der blevet af dem? Efter den plan havde man